

S. Sage: Det Punkt, som jeg vil berøre, er allerede omtalt af flere ærede Talere. Jeg skal derfor kun betegne min Mening angaaende det; jeg sigter til Finanslovens Form. Det er ganske vist, at hvorledes man end stiller det, vil det være umuligt at give en saadan Oversigt over Indtægter og Udgifter, at navnlig Alt, hvad Statsborgerne have at betale, strax fremtræder. Det er heller ikke let at opstille en fast ufravigelig Regel. Det synes mig imidlertid, at een Regel maatte kunne betragtes som gennemgaaende, og saavidt jeg har opfattet den nu forelagte Finanslov, er den gennemgaaende her, nemlig at kun de Udgifter og Indtægter, som gennem Anvisning eller kontant udbetales af Statskassen, skulle opføres i Linien, og derimod alle de øvrige, med hvilke det ikke er Tilfældet, holdes indenfor Linien, saaledes at Udgiften fradrages Indtægten og omvendt, og kun den endelige Indtægt eller Udgift opføres i Linien. Jeg kan derfor ikke, skjøndt jeg ellers maa være enig med den ærede Rigsdagsmand for Ribe Amts 2den Valgkreds (Antvær), være enig med ham i, at man, saaledes som Forholdene nu ere, skulde gjøre den af ham antydede Forandring, naar man overhovedet gaaer ind paa den foreslaaede Opstillingsmaade. Ved mange Indtægter, f. Ex. ved Bygningsafgiften, fradrages i Opkrævningspenge de 2%, der allerede ere forlods fradragne, naar Afgiften indkommer i Statskassen. Det Samme er Tilfældet med Stempelafgiften og for Retsportlernes Vedkommende med Opkrævingen af Promissegiften. Der er sagt, at naar dette Princip skulde gennemføres, saa skulde f. Ex. Amtsforvalternes Løn ogsaa drages fra deres Indbetalinger i Statskassen; men det er ikke saa; thi disse Lønninger blive udbetalt af Statskassen. Det antydede Princip er ogsaa fulgt med Hensyn til Justitsembedernes Løn; der er opsørt 40,000 Rd., men det er ikke det hele Beløb; der er fradraget, hvad der ifølge Loven af 19de Febr. 1861 § 2 medgaaer til Lønninger, altsaa er det ikke de fulde Lønninger, der fremtræde, men de fremtræde med Fradrag af det Beløb,

der er oppebaaret paa anden Måde end ved fast Løn, og som ikke gaaer ind i Statskassen og derfor heller ikke kan staae i Linien paa Finansloven, f. Ex. Borgerstabsgebyrer, Indtægt af Jord og deslige. Vil man i det Hele gaae ind paa at behandle Finansloven som foreslaaet, troer jeg, at man skal gennemføre det saaledes, at ingen Indtægt eller Udgift, der ikke passerer Statskassen, skulde opføres i Linien. Jeg skal endnu blot berøre et Punkt, som man pleier at gaae temmelig let over her. Man siger, at de særlige Fonds skulde indbringes. Det betragtes som afgjort, man taler om, at der blot skal Villie og Mod dertil, og der tales om at blive fri for indeel Embedsmænd o. s. v. Jeg vil blot sige, at et Spørgsmaal, der er saa stort, skulde man hellere bevare til en særlig Anledning, hvor det fremtræder praktisk. Det er et meget stort og betydningsfuldt Spørgsmaal, hvorvidt man skal gaae ind paa at lade alle herhenhørende Indtægter famles i een Kasse og betragte dem som tilhørende Staten, som Statsindtægter, og betragte alle Udgifterne som Byrde for Statskassen og ikke for de særlige Fonds. Det har man gjort andre Steder; man har nivelleret og fulgt Absolutismen i dens strengeste Konsekvenser, og det samme Princip har allerede tidligere hos os bevirket, at man har indbraget en stor Mængde særlige Fonds. Mangfoldige private milde Stiftelser og Legater, givne i særlige Diemed, ere forsvundne i Statskassen eller i Kommunernes Kasser. Det er den ene Vej, man kan gaae. Den anden Vej er at have Agtelse for lovlig oprettede Testamenter og tage Hensyn til de Grundsetninger, hvorefter de stiftedes, til Givernes Mening, der ligesom gif ind paa en Kontrakt med Staten. Vi have med Rette indbraget dem paa Finansloven; vi gennemgaa dem, vi see, hvorledes Indtægter og Udgifter sthyres, saaledes at der er en alvorlig Kontrol dermed. Men det er klart, at de ikke kunne betragtes lige med de Midler, der fuldt tilhøre Statskassen, hvor Staten som Eneherre tog Indtægten og Udgiften og anvendte det uheldige ældre Skuffesystem. Det ere vi med Rette